

DEBRECENI PROTESTÁNS LAP

130. Zsoltár

A TISZÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE

Felelős szerkesztő és kiadó:
D. Dr. RÉVÉSZ IMRE

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: DEBRECEN, KÁLVIN-TÉR 17. SZÁM. (PÜSPÖKI HIVATAL)

Megjelenik havonként kétszer, 1-én és 15-én
Előfizetési ára évi 20 forint

NEHÉZ IDŐK

Félreértés ne legyen: nem az országos nehézségekről leszen itt szó. Ezeknek tárgyalása nem a mi feladatunk, Nem kell nekünk a magunk területéről egy tapodtat sem távoznunk, hogy nehézségekkel, még pedig igen nagy nehézségekkel találkozzunk. Ezek a nehézségek nagyobbára nem is újkeletűek és aránylag csak kis részben állnak kapcsolatban a háború befejeztét követő változásokkal. Bár természetes, hogy az azóta más vonatkozásban, az egyházi életben is mutatkozó nyugtalanág élesebben feltárja a bajokat azok előtt is, akik azokat azelőtt nem vették észre.

Annak, aki egyházunk életét egy kicsit emeltebb helyről vizsgálja, szinte naponként kell meglátnia jelenségeket és meghallani panaszokat, amelyek a sötétebben látó embert könnyen a költő keserű szavainak alkalmazására indítják: Multadban nincs öröm, jövődben nincs remény. Ám a multban csak azért nem volt öröm, mert az ellenséges hatalmasok igyekeztek elnyomni minden szabad megmozdulást. A jövőben azért nincs remény, mert a magunk gyengesége és bizalmatlansága veszélyeztet.

Komoly aggodalomra adhat okot a lelkészeink körében és irányában sok helyt mutató meg hasonlóság. Leginkább azokon a helyeken — sajnos sok helyen —, ahol a pásztor nem maradt örökösen, közte és a gyülekezet közt leküzdhetetlen ellentétek támadtak. Ami ennél szomorúbb: lelkészek egymás irányában sem mindenütt úgy viselkedtek, ahogyan Úrnak szolgáitól várni lehet. A nagy megrázkódtatás sok gyarlóságot hozott napvilágra és ezt ne mentegessük a szokásos mondással: a papok is emberek. Sok a kesergés anyagi nehézségek miatt. Ebben teljességgel nincs igazunk. Egyelőre — a jövőt nem ismerhetjük — sem a földbirtokreform, sem más országos intézkedés nem okozott lebírhatalan nehézségeket egyházunk számára. Lelkipásztoraink mindenütt kapnak szerény javadalmat, bőségben pedig azelőtt sem éltek. Egyéb szükségleteink fedezéséről mindenütt tudna gondoskodni az egyháztagok áldozatkészsége éppenúgy, amint a 19. század végéig maradéktalanul tudott. Csak persze, a jelen század állami intézkedései és egyházpolitikai jelzavai elszóktatták embereinket az áldozatkészségtől. Hiszen az 1848. 20. alapján jogunk van ahhoz, hogy az állam eltartson bennünket. Ezt a tételt annyiszor zengedeztük, hogy utoljára talán még az is elhitte, aki mondta, de az bizonyos, hogy a népünkkel sikerült teljesen elhitetni. Ha aztán ehhez hozzájött a minden forradalmi időben megújuló ellenszenv a vallás és az egyház irányában, hamarosan elő kellett állani annak a helyzetnek, hogy egyháztagjaink kisebb műveltségű része sietett emancipálni magát minden egyházi köte-

lezés alól. Ez bizonyára nagy bajt okoz sok helyen, de sehol sem leküzdhetetlent. Buzgó egyházi szolgálat és a néppel intenzív foglalkozás az áldozatkészséget újból felfokozza.

Nagyobb nehézség, hogy egyházunk tagjai nem csupán anyagi támogatást nem adnak egyházunknak: nem adnak szeretetet sem. A legelhanyagoltabb és legelmaradottabb népréteg nagyon gyorsan elfogadta az egyházellenes tanításokat. Lehet, hogy ez ott lapangott benne már sok év óta és csak alkalmas időre várt. Azzal, hogy ez be fog következni, nagyjában tisztában is kellett lennünk. Tudnunk kellett, hogy ezt a népréteget mi is csak úgy, mint más, elhanyagoltuk, tehát mi a magunkénak nem számíthatjuk mindaddig, míg a velük szemben elkövetett mulasztásainkat fokozott munkával pótolni nem igyekezünk. Ha életviszonyaik kedvezőbbé, sorsuk emberibbé válik, ezek vissza fognak térni az egyház mellé és amilyen mértékkel emelkedik műveltségük meg anyagi jólétük, ugyanolyan mértékkel fog emelkedni az egyház iránti buzgóságuk.

Sokkal kevésbé várt csapás a vezető műveltebb rétegeknek, az úgynevezett középosztály egy részének elfordulása. A mi egyházi életünkben ennek az elemnek különösen nagy szerep jutott. Nem éppen azzal, hogy az egyház fenntartásának terhet sok helyt igen jelentős arányban viselte, hiszen talán ez nem is volt mindenütt kifogástalan, meg aztán az áldozatkészséget pótolhatja másoknak, a helyükre állt megerősödöttnek áldozatkészsége. De nagy szerepe volt ennek az elemnek egyházunk ügyei intézésében is. A gyülekezetekben is nagyon sok helyen a középbirtokúak vitték a hangot, a magasabb egyházi közületeink igazgatásában pedig jórészt egészen erre az elemre támaszkodtunk. Falusi földbirtokosok, városi ügyvédek és egyéb latin műveltségű emberek sorában kerestük szinte kizárólag az úgynevezett világi tisztségek ellátóit. Ami azért okoz zökkenőt, mert ha most ez az elem kimarad, egészen járatlan, új emberekkel kell az egyházi igazgatást intézni. Ez az elem mindezeideig szívesen vállalta ezt a feladatot. Anyagi helyzete is megengedte az ezzel járó áldozat meghozatalát. Most azonban tapasztalni kell, hogy ez az elem is — nem mondom, hogy egészen, de nagyon sok részében — kezd elidegenedni az egyháztól. Vagy talán nem általában az egyháztól, hanem a mi egyházunktól. Nem azokról szölok, akik anyagi helyzetük teljesen rosszfordulása folytán nem tudják az eddig ingyen végzett munkát tovább teljesíteni, mert minden percük a maguk és családjuk megélhetésének biztosítására van lefoglalva. Ezek nem is idegenkedtek el az egyházunktól, csak szemérmesség-

ből félreállnak. De szólok azokról, akik a maguk rosszra-vált helyzetében elégedetlenkedve sorsuk szomorúságáért az egyházat, közelebből a mi egyházunkat kárhoztatják. Ezek közt még azok a kevésbé igazságtalanok, akik azt hányják szemre, hogy a keresztyén-ségnek nem volt ereje sem a háborúval, sem más embertelenséggel szemben határozottan és bátran szembeállni. De vannak olyanok is, akik mostani vélt mulasztásokért, vagy nem helyeselt cselekvésekért zúg-ják a kárhoztatás dalát. A multat elvégre lehet meg-ítelni akármilyen keményen, azon nem változtathatunk. Am aki a jelent vádolja, annak nem kellene elfelejteni, hogy mindenkinek előtte a küzdés és aki mást gyávasággal vádol, annak magának mindenesetre hőnek kell lenni. Nem igen látok olyan hősokeket, akik a kritikát gyakorolni hivatottak volnának.

Ezek is múló jelenségek. Az a társadalmi réteg, amelyre elődeitől örökségül szállt az egyházunk hűsége szolgálata, talán egy néhány sajnálatos kivétellel, egészen mégis hű maradni rendületlenül. Egy kicsit kuruckodik, vagy talán peturbánkodik valameddig,

de egy kis lelki megrázkódás után, mihelyt az új társadalmi rendben megtalálja a maga helyét és nem érzi magát vogelfreinek, felülkerekedik benne az ősi érzés: Krisztus Urunknak magyar református módon hűsége követése. Az egyháznak — nem a Jézus Krisztus egyetlen egyházának, amely örökkévaló és nem függ semmiféle akarattól —, hanem e mi gyarló földi egyházunknak, sok gyöngeségekben sanyalódó magyar református egyházunknak nincs aggodalomra oka a nehéz időkben sem. Több helyen fordultam meg, túlszűfolt templomokat látva. Városokban a polgári és az azzal összeolvadni kezdő tanult munkás elem, falukon a kisgazdának nevezett értelmes földművelő réteg hűsége buzgósággal ragaszkodik a templomhoz, a mi templomunkhoz. Politikai és társadalmi kérdésekben lehet ilyen vagy olyan felfogású, de életre-halálra ragaszkodik a gyülekezetben kiábrázolatlanul jelenlevő Jézus Krisztushoz.

Míg ketten-hárman leszünk, akik igaz hittel vagyunk együtt az Ő nevében, a mi számunkra, akik az Ő egyháza vagyunk, nem lehetnek nehéz idők. **K. B.**

A tiszántúli evangélikizáció

Istennek Szent Lelke az 1946. évi tavaszi egyházkerületi közgyűlés alkalmával arra indította egyházunk felelős szolgálait, hogy meglessék az evangélikizációnak Istentől megmutatott szükségességét. Bakó László szegedi lelkipásztor testvérünk indította el az evangélikizációról való beszédet, melyre az egyházkerületi közgyűlés egyöntetű vágyát fejezte ki az Elnökség abban a nyilatkozatban, melyet erre D. Dr. Révész Imre püspök úr tett, hogy azonnal alakuljon meg egy *egyházkerületi evangélikizációs bizottság*. Ez nyomban meg is történt. Dr. Makkai Sándor elnöke mellett Dr. Ferenczy Károly, Bakó László, Dr. Kincses Endre, Dr. Szentpáli Gavallér Lajos, Dr. Szabó Mihály, Dr. Szesztay András és Tamás Ferenc lettek a tagjai.

Az *evangélikizációs konferencia* 1946 augusztusában jött össze Debrecenbe. Ezen az egyházkerület elnöksége D. Dr. Révész Imre püspök és Dr. Szentpéteri Kun Béla főgondnok urak vezetésével összejöttek az evangélikizációs bizottság óhajta szerint nem csak a Tiszántúlról, hanem más kerületekből is azok a testvéreink, továbbá azoknak a közösségeknek a tagjai, mint a református gyülekezeti baráti társaság képviselője Békefi Benő nyíregyházi lelkipásztor testvérünk és a Bethánia Egyesület képviselője Szikszai Béni testvérünk, akik az evangélikizációs szolgálatok terén eddig is istenáldotta eredményekkel szolgálták az evangélikizáció ügyét Magyarországon. Ennek a konferenciának az esperes és egyházmegyei missziói előadó testvérekkel együtt 83 résztvevője volt és 3 napon keresztül elmélyedve Isten Igéjébe, beszélték meg őszintén, nyíltan az evangélikizáció kérdéseit. A konferencia egyetértett abban, hogy evangélikizációt végezzünk. Ha voltak is vitapontok, csak azért lehetnek, mert kevésbé ismerjük egymást. Nagyon hasznos irányt szabott ez a konferencia abból a szempontból is, hogy tisztázta a kérdést, mely szerint lehetetlen-e arra gondolni, hogy egységes terv alapján az egész egyházkerületre kiterjedően egy időben tarthatnánk evangélikizációs hetet. Ahhoz sokszáz evangélikizátor kellene és ilyen sok evangélikizátorral még nem áldotta meg egyházunkat az Isten. Ezért még sokáig kell könyörögnünk. Csak annyi helyen kezdhetünk evangélikizációt, amennyi evangélikizátort lelkiismeretünk szerint elindíthatunk. Az egész

egyházkerület területén minden egyházmegyéből 2—3 gyülekezetet választott ki a konferencia a következő elvek alapján: Olyan gyülekezet, ahol mind a lelkipásztor, mind a gyülekezet óhajtja az evangélikizációt. Olyan, ahol a lelkipásztor és olyan egy pár hely, ahol sem a gyülekezet, sem a lelkipásztor nem, de a helyzet szükségessé teszi. A konferencia összeállította azoknak listáját is, akiknek Isten az evangélikizáció végzésére emberi élet szerint karizmát adott az evangélikizációnak. Nagyon világossá vált előttünk, hogy az evangélikizációs munka nem egyszeri szolgálat, melyet megindítunk és bevégezzünk, hanem olyan folyamatosan és több-több területre kiterjedő, melyet lankadatlanul kell végeznünk Isten iránti engedelmes-séggel. Az is teljesen tisztázódott, hogy legfontosabb része a lelkeszevangélikizáció, mely nélkül az egész evangélikizációs munka kárrá lehet, hiszen hiába ébrednek fel lelkek bűneik mély álmából, ha utána nem következik pásztori gondozás.

Az *evangélikizációs hét tervezetét* a bizottság megbeszélte. Megállapodott abban, hogy az nyolc napig tart, vasárnaptól vasárnapig. Dr. Ferenczy Károly megírta az „Alkalomadtán” című hívogató traktátust, melyet 30,000 példányban az egyházkerületi iratmisszió kiadott, Dr. Makkai Sándor egyetemi tanár, a bizottság elnöke pedig az evangélikizációs istentiszteletek vázlatát írta meg „Döntő Napok” címen, melyet szintén 30,000 példányban adtunk ki.

A *lelkési evangélikizációs konferencia* 1946 október első hetében volt Debrecenben. 32 gyülekezet lelkipásztora volt együtt, ahol Dr. Ferenczy Károly elgondolása szerint az Ige mérlegére tettük magunkat, élünkön D. Dr. Révész Imre püspök úrral. Foglalkoztunk az ébredés fejezeteivel olyan előadók vezetésével, mint Turóczy Zoltán evangélikus püspök, Dr. Makkai Sándor, továbbá D. Dr. Farkas Ignác gimnáziumi vallás tanár és Dr. Szabó Aladár a gödöllői lelkipásztor. Délutánonként minden lelkipásztor ismertette gyülekezete lelki életét különös tekintettel a kirívó bűnökre. A végén úrvacsorát vettünk, melyet soha nem fogunk elfelejteni.

Egyházmegyei lelkési evangélikizációs konferenciák a következő fontos tényei a tiszántúli evangélikizációnak. Ebben a munkában D. Dr. Révész Imre püspök, Dr. Makkai Sándor, Dr. Ferenczy Károly,

Bakó László és D. Dr. Farkas Ignác voltak Istentől megáldott munkások. Ilyen evangélikizációs konferencia volt a békéshatvani egyházmegyében két helyen, Gyulán és Szentesen, a nagyszalontai egyházmegyében Biharugrán, a felsőzabolcsi egyházmegyében Kisvárdán, a heves-nagykunsági egyházmegyében Karcagon, a beregi egyházmegyében Tarpán és a debreceni egyházmegyében Berettyóújfaluban. Voltak aztán mindazon gyülekezetekben, ahol evangélikizációs hetet tudtunk tartani mindenütt egy nap, ahol a környékbeli lelkipásztorok, tanítók, presbiterek és missziói munkások összegyűltek, hogy megismerjék az evangélikizáció kérdéseit. Ilyen lelkési evangélikizációs konferencia minden egyházmegyében volt. Ezek az alkalmakon 227 lelkipásztor, segédlelkész és vallás tanító lelkész, 362 tanító, tanítónő és 1708 presbiter és gyülekezeti missziói munkás vett részt.

Az *evangélikizációs hét a gyülekezetekben* 1946 novemberében kezdődött el és folyik lehetőségeinkhez képest most is. Eddig 34 helyen tartottak evangélikizációt: D. Dr. Révész Imre, Dr. Makkai Sándor, Dr. Ferenczy Károly, Kovács Imre, Borbély Béla, Farkas László, Juhász Sándor, Pap Béla, Jeney László, Balla Árpád, Bakó László, Berényi József, Pótor Sámuel, Török Imre, Békefi Benő, Sipos Károly, Horváth Zoltán, Petrikás Árpád, Csathó Kálmán senior, D. Dr. Farkas Ignác, Seres Zoltán, Újhelyi Mihály, Szili Török Imre, Dr. Szabó Mihály, Tisza Imre, Máthé István, Tamás Ferenc, Kiss Antal Jenő, Nagy Gyula, 4 áldott és hűsége diakónisszatestvér, Dr. Makkai Sándorné, Dr. Ferenczy Károlyné, Dr. Vasady Béláné, Balla Árpádné és Papp Béláné, Molnár Gyula.

Az *előkészítés* püspök úr szeptemberi körlevelével kezdődött. Azután a gyülekezetek megkapták a hívogató traktátust. A gyülekezetben legalább két evangélikizátor jelent meg, de több helyen négy-öt is. Minden reggel a lelkipásztori háznál a családtagok, esetleg a gyülekezeti tagok részvételével imaóra volt, melyen megbeszéltek a nap munkatervét. Reggeli áhítat után rendszerint a gyermekek evangélikizációja volt. A délelőtti és a koradélelőtti órákban családlátogatásokat tartottunk. A gyülekezet minden csoportját összegyűjtöttük fiúkat, lányokat, asszonyokat, férfiakat, presbitereket és estét tartottuk az evangélikizációs istentiszteleteket, mely után utóösszejövétel és imaóra volt. Utána még a gyülekezet négy-öt helyén, sőt Gyulán egy-egy este 24 helyen

a város csaknem minden utcájában házi-istentiszteletet tartottunk. Néhány helyen úrvacsorával fejezték be az evangélikációt.

Az evangélikáció eddigi tapasztalatai Urunk iránti hálával tölt el bennünket. Magyarországon nem csak mi kezdtünk evangélikációt. Éppen D. Dr. Révész Imre nemrégiben megjelent „A szatmárnémeti nemzeti zsinat és az első magyar református ébredés” című tanulmánya bizonyítja arra, hogy egyházunkban évszázadokra visszanyúló nyomai vannak az evangélikációnak és a legújabb időkben is főként a közösségek, mint a baráti társaság és a Bethánia, de tőlük függetlenül is mások, mint emlékezetem szerint a solti egyházmegye és a békésbányai egyházmegye évekként tartottak evangélikációkat Istentől megáldott módon. A mi indulásunknak talán az az értelme, hogy az egyház még nem látta ennyire világosan feladatának, mint most a tiszántúli egyházkerület az evangélikációs munka irányítását. A vélemények nem egységesek még, de ettől függetlenül engedelmesen végezzük tovább naponként könyörögve a Szent Lélek munkálkodásáért bennünk és általunk.

Másik örömdetes tanulság, hogy nem szabad kishitűnek lenni. Mikor elindultunk, nem tudtuk hányan leszünk, akik beállhattunk a munkába. Isten megadta, hogy többen, mint hittük. Azt sem tudtuk az indulásnál, hogy ilyen nagy szegénységünkben ilyen nagy anyagi áldozattal járó munkát hogy tudunk elkezdeni és jött Istenünk felelete az egyetemes egyháztanács újjáépítési osztályán keresztül, ahol mind Dr. Pap László főtitkár úr, mind az Egyetemes Konvent részéről Muraközy Gyula akkori konventi missziói előadó úr olyan megértést tanúsított az evangélikációs költségek fedezése tekintetében, hogy ez alkalommal a gyülekezeteknek nem jelentett anyagi kérdést, de látva a gyülekezet áldozatkészségét, hisszük, mindinkább odaérhetünk, hogy gyülekezeiteink boldogan fogják vállalni a készíradásokat önkéntes adományokkal.

Abban a hitünkben sem csalatkoztunk, hogy a Krisztusért és az egyházért való gondolatban Isten Szent Lelke által együtt tudunk munkálkodni olyan testvéreinkkel is, akik eddig maguk végeztek evangélikációs munkát.

Az evangélikációk mindenütt nagyon látogatottak voltak. Felejthetetlen élmény, mikor az ember látta falusi emberek, férfiak, asszonyok, fiúk, leányok éjszakai sötétben kigyózó vonalát, amint kis lámpáikat hordozva indultak haza, vagy másnap jöttek elő falvaikból.

Az Alkalomadtán című traktátus végén egy kis kérdőlap volt, melyet Dr. Ferenczy Károly testvérünk szerkesztett meg és ezekre a kérdésekre teljesen önkéntesen válaszolhatott, aki akart. 2437 felelet érkezett be, ebből férfi 967, nő 1122, a többi gyermek, ifjú vagy leány és van néhány, melyből nem lehet megállapítani és olyan is, mely az egész családot nevezte meg. Ezek a feleletek minden látszólagos egyszerűségük mellett is az ébredés utáni nagy vágyról beszélnek és biztatnak bennünket, hogy meg ne álljunk ebben a munkában. Nagyon vigasztaló és számunkra külön öröm, hogy munkás iparostestvéreink tekintélyes számmal szerepelnek a természetes többségben levő falusi paraszt népünk mellett. Idefent csak a számot: 435. Fajdalmas tapasztalat az intelligencia távolmaradása. Az egészsből néhány tanító, tanítónő, jegyző, orvos, mérnök, egyetemi hallgató összesen 36 nyilatkozott meg. Ez nagy magunkvizsgálatára kell hogy indítson, mert egészen bizonyos, hogy értelmiségi rétegünk számára is élet az Evangélium.

Erre a kérdésre egészen különlegesen tekintettel kell lennünk.

Fel kell figyelni arra is, hogy eddigi módszereinkkel leginkább csak azokat a testvéreinket tudtuk inkább megmozgatni, akik egyébként is járnak templomba, pedig nyilvánvaló, hogy még inkább szükség lenne azokat elérni, akik nem járnak templomba.

Végül szeretném a figyelmet felhívni arra, hogy nagyon gyarlóan szólva, de nekünk nagyon kell tartani az evangélikációs nívót, mind tartalomban, mind szövegeink formájában, mert református magyar népünk nagyon érzékeny lelketű. Az időtartam tekintetében sem adhatjuk alább egy hétnél. Csak komoly előkészítés és hűséges utómunka mellett végezhetünk evangélikációt.

Ha Isten kegyelmes lesz hozzánk az evangélikációs munka folytatása érdekében, szeretnénk a velünk dolgozó evangélikátor-testvéreinkkel munkaközösséget alkotni. Ezért a nyári evangélikációs konferenciát csak azoknak a testvéreknek a részvételével tartjuk meg, akiknél evangélikáltak és akik evangélikáltak, hogy megbeszélve a tapasztalatokat és erősítve egymást hitben, buzdítva szolgálatban, tovább végezhessük az evangélikációt.

Tamás Ferenc.

H Í R E K

A DEBRECENI PROTESTÁNS LAPNAK új esekkszáma van: 503.237. Debreceni Protestáns Lap Debrecen. Kérjük előfizetőinket, hogy erre az új esekkszáma fizessék be hátralékaikat.

Tizenhárom első- és másodéves theologus különböző okok miatt a nyári szünidőben nem mehet haza a szülői hajlékba és szívesen vállalna a lelkipásztorok mellett kiegészítő szolgálatot. Ezek a theologus-atyafiak kápláni kongruát még nem kaphatnak, palástviselési engedélyt sem, de igehirdetési, missziói, pedagógiai és adminisztratív munkákban nagy segítségére lennének a lelkipásztoroknak. A püspöki hivatal kéri, hogy azok a lelkipásztorok, akik e theologusokat mint családtagot szívesen látnák családjukban és gyülekezetükben a nyári szünidő alatt, e szándékukat mielőbb jelentsék.

Nagyarábén, a Sárrét ez egyik legtöbb háborús kárt szenvedett egyházközségében, hol kivétel nélkül valamennyi egyházi épület is: templom, lelkészlak, iskolák súlyos háborús sérüléseket szenvedtek, a harcok óta belső erőfeszítéssel és külső segítséggel egyre folyó újjáépítés és helyreállítás során ez év húsvétjára a harci cselekmények következtében megsemmisült kőlábas, vasrácsos templomkerítést állították helyre díjtalanul a helybéli kovács- és kőművesmesterek; pünkösdre pedig az Egyetemes Egyháztanács újjáépítési osztálya útján egyházkerületi elosztásban juttatott üvegből a teljes templomi ablaküvegezést végezte el az egyháznak szintén díjtalanul id. Fekete Lajos mester, egyházi építési szakértő, aki szinte felbecsülhetetlen szolgálatokat teljesített egyebekben is a harcok óta, fáradhatatlanul s legtisztább önzetlenséggel az egyháznak s a háborús károsult egész községnek.

Bárándon missziói látogatást tettek Solymóssy József lelkipásztor meghívására a gyülekezetben Futó András nyugdíjazott püspöki titkár, Dienes József püspöki tanácsos és Tamás Ferenc.

Közzeti presbiteri konferenciát tartott Tiszakürtön, a Tiszazug kilenc egyházból, május 13-án összegyűlt 97 presbiter. Komlósi Gábor mezőtúri lelkész templomi igehirdetése után, Széles László buda-pesti lelkész tartott előadást a bűn s

kegyelem megragadásának presbiteri tisztéről, végül Gaál István esperes megnyitotta s mindvégig megalkuvást nem ismerő határozottsággal vezette, az egyházi közéletünk szinte mindenik mai problémáját felelevenítő, tömeges hozzászólásokat.

Dombrádon június 1-én, vasárnap nőszozetségi konferencia és gyülekezeti nap volt. A konferenciára régóta készültek a dombrádiak. Porzsolt Ferenc, aki a felsőszabolcsi egyházmegyében missziói előadó is, munkatársaival és feleségével együtt azon fáradozott, hogy a nőszozetségi munka minél erőteljesebben induljon meg Dombrádon is. Megjelentek a környék gyülekezeteinek lelkipásztorai is, élükön Kiss Lajos esperessel és feleségével. A szolgálatokat Dr. Makkai Sándorné tiszántúli nőszozetségi elnök, Dr. Makkai Sándor egyetemi tanár, konventi missziói előadó és Tamás Ferenc egyházkerületi missziói lelkész végezték.

Finnországban fordulat állapítható meg a munkáspártok magatartásában. Bár az egyházból az utolsó 23 év alatt csak kevés kilépést jegyeztek fel, mégis tapasztalható tény volt, hogy a munkáspártok idegenkedéssel álltak a vallással szemben. Ma a szociáldemokrata párt, amely a munkásság között állandóan növekvő tényező, pozitív álláspontot foglalt el az egyház mellett. Lapjaik nyitva vannak vallásos cikkek számára. A párt keresztyén szónokokat hív meg üléseire. Az idők jelének kell azt is tekinteni, hogy egy szociáldemokrata vidéki újság ebben az évben egy evangélikus lelkészt kért fel főszerkesztőjének.

Finnországban a lelki ébredés is erősen érezhető. Az új finn missziói igazgató a következőket mondotta erről: „Bátran merem mondani, hogy a lelki ébredés olyan nyilvánvaló jelei láthatók, amilyeneket nem is álmodtunk. A megpróbáltatások idői áldást hoztak. Olyan tűz lángolt fel a mi hazánkban, amely soha nem volt. Ha középkorokba megy, ámulva látsz fiúkat és leányokat, akiknek ragyog a szemük, ha Megváltójukról beszélhetnek. Amerre vidéki gyülekezetekben jártam, ott is tapasztaltam ezt a bizonságtévő lelket. Isten őrizzen bennünket attól, hogy propagandát csináljunk missziói munkának. Azzal elűznénk a Szentlelket és megakadályoznánk az áldást. Isten Lelke és Isten Lelkének munkája nem bírja a propagandát. Amikor Isten munkálkodik, akkor mi legyünk csendben. Ha pedig Isten van csendben, akkor mi hiába kiabálunk. Másféle lelkesedés nem áll meg itt és nem is terem gyümölcsöt.”

A dán gyülekezetben a laikus mozgalom régi multra tekinthet vissza. A dán egyház vezetői szerint az egyháznak vissza kell szereznie elvesztett területeit. Ehhez szükségesek a laikus munkások. Ők inkább a gyakorlati életben élnek, mint a lelkészek és a keresztyén igehirdetésnek kétszeres súlya van, ha az nem az egyház fizetett lelkészének ajkáról hangzik el. A laikusok szolgálata tehát az egyház stratégiájához tartozik.

Oklevéltelenítés. Az Egyetemes Konvent elnöksége a következő oklevelet érvénytelenítette, a másolat kiadására az engedélyt megadta:

Ágai László csepeli vallásoktató-lelkész Budapesten, 1939 szeptember 15-én 525—1939. sz. a. kiállított I. és Budapesten, 1941 október 15-én 138—1941. sz. a. kiállított II. lelkészképesítő bizonyítványát;

Révész István Drávaszabolcson lakó menekült lelkész Pápán, 1932 február 2-án 1—1932. sz. a. kiállított I. és Pápán, 1932 szeptember 6-án 8—1932. sz. a. kiállított II. lelkészképesítő bizonyítványát.

HIVATALOS KÖZLEMÉNYEK

A tiszántúli református egyházkerület
püspöki hivatalától.

704—1947. szám.

TÁRGY: Progresszív tandij-
rendszer bevezetése.

KÖRLEFVÉL

a közép- és középfokú iskolák igazgató-
ságaihoz.

Az Egyetemes Konvent 2823—1947. sz. alatt kelt leirata szerint a vallás- és közoktatásügyi miniszter úr az egyházi főhatóságokhoz a progresszív tandijrendszer bevezetésének ajánlása tárgyában 22,963—1947. III. szám alatt intézett iratában felhívta az egyházi főhatóságok figyelmét arra, hogy nem tettek általános intézkedést az egyházi iskolákra nézve a progresszív tandijrendszer bevezetésére, holott a progresszív tandijrendszer teljes mértékben érvényesíti a szociális helyzet méltánylásának szempontjait.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úr közvetlen rendelkezése alatt álló iskolák a 4510—1946. VKM. szám alatt kiadott rendelet szerint tandij, beíratási díj, egyéb díjak és különböző hozzájárulások címén, a jó anyagi viszonyok között élő szülőktől nagyobb, a kiskeresetű, sokgyermekes szülőktől csak minimális összeget szednek.

Az állami iskolák eme gyakorlatával szemben az egyházi főhatóság alatt álló iskolák — a miniszter úr megállapítása szerint — a fentemlített címeken jelentős terheket rónak a tanulókra és a terhek alól senkinek sem adnak mentesítést és a tandijkedvezmény odaítélésénél is még a régi rendszer szerint járnak el: tandijkedvezményeket elsősorban tanulmányi eredmények alapján adnak.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úr felkéri az egyházi főhatóságokat:

a) tegyék komoly megfontolás tárgyává az iskolai mellékdíjak szedésének olyan szabályozását, amely mellett a legmostohább anyagi körülmények között élő szülők gyermekei az anyagi terhek alól mentesíthetők;

b) gondoskodjanak arról, hogy a tandijkedvezmények odaítélésénél az arra rászorultak, a hadiárva és hadigyámoltak, az állami gyermekmenhelyek gondozottjai, a pedagógusok, (általában a VKM-tárca alkalmazottaknak) gyermekei méltányosabb elbánásban részesüljenek.

A miniszter úr fentiekben ismertetett ügyiratában foglaltak alapján felkérem közép- és középfokú iskoláink tanári és fenntartótestületeit, hogy:

1. a tandíjat, beíratási és egyéb díjat és hozzájárulást: az ügynevezett mellékdíjakat a szülők teherbíróképességének megfelelően állapítsák meg;

2. a tandijkedvezmények odaítélésénél a tanulmányi eredmény mellett a szociális helyzetet különösebben vegyék tekintetbe és

3. a tandijkedvezmények odaítélésénél a hadiárva és hadigyámoltak, az állami gyermekmenhelyek gondozottjai és a pedagógusok gyermekei méltányos elbánásban részesüljenek.

1145—1947. szám.

TÁRGY: Közgazdasági és jogi ismeretek segédkönyve.

A közép- és középfokú iskolák igazgató-
ságaihoz.

A kereskedelmi szakoktatási főigazgatóság (Budapest, V., Kálmán-u. 6.) „Pótlás a közgazdaságtani és jogi ismeretek

1946—47. tanévi érettségi vizsgálati tételének anyagához” című könyvet adott ki, amelyet 22 kiváló szakember írt. Erre a szakkönyvre az igazgató urak figyelmét azzal hívom fel, hogy a kapott szakvélemény szerint ezt a könyvet közgazdaságtan tanító tanáraink haszonnal forgathatják.

1351—1947. szám.

TÁRGY: Gazdasági Főtanács
határozata az adományok-
ról.

A közép- és középfokú iskolák igazgató-
ságaihoz.

Felhívom valamennyi tanintézetünk figyelmét a Gazdasági Főtanács 3084—1947. számú és a Magyar Közlöny Rendeletek Tárának 1947. évi 98. számában az 1197. oldalon közzétett határozatára.

1478—1947. szám.

TÁRGY: „Ültessünk fát”
mozgalom támogatására.

A közép-, középfokú iskolák és általános
iskolák igazgatóságaihoz és az iskolaszéki
elnök urakhoz.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úrnak 72,753—1947. III. sz. a. valamennyi tankerületi főigazgató és tanfelügyelőhöz intézett alábbi rendelkezést szövegszerűen másolatban tudomásulvétel és alkalmazkodás céljából közlöm:

„A Magyar Parasztszövetség azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy a fásítás fokozása és gyümölcstermelésünk emelésére létesüljön „Ültessünk fát” mozgalomra hívjam fel a tanítószolgálat figyelmét.

A mozgalom támogatása államszervezetünk kiválóan fontos gazdasági érdeke, ezért azt kívánom, hogy főigazgató (tanfelügyelő) úr utasításai alapján a tanítószolgálat szaktársa a tanulóifjúságot a fák védelmére és fejtse ki a tanulók előtt a fásítás és gyümölcstermelés nemzetgazdasági fontosságát.

Meggyőződésem szerint a magyar vidék tanítószolgálatának kitűnő eredményeket érhet el felvilágosító munkájával. Fontosnak tartom, hogy saját eszközeivel és lehetőségeivel az ifjúság is bekapcsolódjék az „Ültessünk fát” mozgalomba.

A részletekről a Magyar Parasztszövetség Országos Központja mezőgazdasági osztálya (Bp., V., Báthory-utca 24) küld ismertetést.”

PÁLYÁZATI HIRDETMÉNYEK

Budapest. Református Fiúnevelőintézet igazgatótanácsa pályázatot hirdet a *gimnáziumnál* megüresedett 1 természettudomány szakos rendes *tanári* és az általános iskolánál újonnan szervezett *III. sz. tanítói* állásra. A fizetés az államiakéval megegyező. A tanári állásnál az igazgatótanácshoz, a tanítóéknál a miniszter úrhoz intézett és kellőképpen felszerelt kérvényeket az intézet igazgatóságához (IX., Lónyay-u. 33—35) legkésőbb június 15-ig kell beküldeni. Személyes bemutatkozás, valamint lelkészi ajánlólevél kívánatos.

Derecske református egyházközsége pályázatot hirdet általános iskolájánál nyugdíjazással megüresedett *II. sz. nőtanítói* és lemondással megüresedett *XI. sz. férfitanítói* állásra 21 napi határidővel. Fizetés törvényes.

Hajdúnánási református egyházközség iskolaszéke pályázatot hirdet a nyugdíjazás folytán megüresedett *VI. sz. férfitanítói* állásra. Fizetés, köteleesség tör-

vényszerű. Megválasztott köteles a belmissziói munkában segédkezni és az orgonista-kántort akadályoztatása esetén helyettesíteni. Pályázati határidő a lap megjelenésétől számított 21 nap. Okmányokkal felszerelt kérvények Református Iskolaszék címére küldendők.

Karcag református iskolaszéke pályázatot hirdet a *X. és XXVIII. sorszámú tanítói* állásokra. A *X. sz.* állásra nők is pályázhatnak. Fizetés, köteleesség törvényes. Ha valamelyik állásra átválasztás útján helybeli tanító választatik meg, akkor a *XXVIII. sz.* állásra megválasztott tanító a kiskulesosi külterületi iskolánál köteles tanítani. Pályázati határidő 21 nap. Kellően felszerelt kérvények Református Iskolaszék, Karcag címre küldendők.

Kék református iskolaszéke nyugdíjazástól feltételezetten, megjelenéstől számított huszonegy napi határidővel pályázatot hirdet *orgonista-kántortanítói* állásra. Fizetés, köteleesség törvényes. Jogerős nyugdíjazás után állás azonnal elfoglalandó. Felszerelt kérvények Lelkészi Hivatal, Kék címre küldendők.

Kunhegyesi református presbitérium pályázatot hirdet önálló *orgonista-kántori* állásra. Javadalom évi 720 Ft készpénz, 12 kat. hold szántóföld, 20*40 q búza, 17 q árpa hatósági ára, 33 q tűzifa, vagy ára, négyszobás lakás mellékhelyiségekkel, 300 □-öl kerttel, temetési stóla. Köteleesség egyházi törvényes rendelkezések szerint, beleértve a belmissziói munkában segédkezést, általános iskola két felső osztályában egyházi, temetési énektanítást, fiúk közül temetési éneklő csoportok szervezését. Pályázati határidő július 5. Kántorpróba önköltségen július 6-án.

Magyaresanád református iskolaszéke pályázatot hirdet huszonegy napi határidővel a *II. sz. tanítónői* állásra. Folyóvíz és város melletti rendezett község. Fizetés 80%-ban az államtól, a többit az egyház fizeti.

Mándok református egyházközsége pályázatot hirdet bírósági ítélettel megüresedett *kántortanítói* és esetleges átválasztással megüresedett *VI. tanítói* állásra. Fizetés: 44 mázsa rozs, vagy ára, 31 értékegységben, 864 forint változatlan készpénz, államsegély mint tanítói és 5 hold 283 négyszögöl szántó, 457 négyszögöl szőlőföld, 12 mázsa rozs vagy ára, temetési stóla, mint kántori javadalom. Lakás, kert természetben, fele kántorságért. Kántori javadalom rendezésére presbitérium a szántóföldből 4 hold 61 négyszögöl silány föld és 12 mázsa rozs helyett 8 hold 1067 négyszögöl jöminőségű földet biztosít a juttatott csereföldből felsőbb jóváhagyás esetén. A *VI. tanítói* állás tisztaalakos, lakbéres. Kántorhelyettesítés kívánatos. Mindkét állás szeptember 1-től foglalandó el. Háromheti határidő alatt pályázatok Református Iskolaszék, Mándok címre küldendők.

Nagyrabé református általános iskolája 21 napi határidővel pályázatot hirdet helyi 20%-os hozzájárulással újonnan szervezett *IX—X. sz. tanítói* állásokra. Javadalom, köteleesség törvény szerint. Nyelvszakos tanárpályázó előnyben.

Lelkész urak figyelmébe!

Megrongált tornyok javítását, festését és festését anyaggal és anyag nélkül bárhol vállalom.

Hívásra leutazom.

Kathy Imre
toronybádógos
Debrecen, Miklós-u. 28.

1549—1947. szám.

TÁRGY: Nemállami iskolai tanítói állások megszervezése.

Az esperes és iskolaszéki elnök urakhoz.

Tudomásulvétel és alkalmazkodás céljából közlöm a vallás- és közoktatásügyi miniszter úrnak 68,790—1947. IV. sz. a. valamennyi tanfelügyelőhöz intézett rendeleteinek következő másolatát:

„Értesítem tanfelügyelő urat, hogy a nemállami iskolai tanítói állások szervezése céljából rendelkezésemre bocsátott 700 állás pénzügyi fedezete teljesen kimerült s ezért újabb álláshitel rendelkezésemre bocsátásáig nem áll módomban a nemállami iskolai tanítói állások államsegéllyel leendő megszervezése.

A hozzám ezideig beérkezett kérelmeket előjegyzésbe vettem és újabb pénzügyi fedezet rendelkezésemre bocsátása esetén azokat a lehetőséghez mérten figyelembe fogom venni.

Egyben felhívom tanfelügyelő úr figyelmét arra, hogy az iskolafenntartó egyházak az elvileg engedélyezett állásokat mindaddig nem tölthetik be, míg az államsegélyt részükre nem biztosítottam az állásoknak államsegéllyel való megszervezésével. Ahol az iskolafenntartók az állást ennek figyelembevétel nélkül töltötték be, az állás betöltését csak abban az esetben vehetem tudomásul, ha a tanító teljes illetményeit az iskolafenntartók helyi javadalomként biztosítják.“

1606—1947. szám.

TÁRGY: Nemállami iskolai tanszemélyzet OTBA-nyilvántartási lapjainak és összeírású jegyzékek beküldése.

Valamennyi tanintézet igazgatóságához és az iskolaszéki elnök urakhoz.

Tudomásulvétel és megfelelő eljárás céljából közlöm a vallás- és közoktatásügyi miniszter úrnak 77,693—1947. IV. és 71,998—1947. V. 1. sz. a. valamennyi egyházi főhatóságához intézett következő átiratát, illetve a tankerületi főigazgatókhoz intézett rendeleteinek másolatát:

I.

„A népjóléti miniszter úr 75,273—1947. II. számú átiratában arról értesített, hogy az OTBA szolgáltatásaira igényjogosult családfelek és családtagok összeírásával (nyilvántartásával) kapcsolatosan elvégezni szükséges munkálatok során megállapította, hogy a felügyeleti főhatóság alá tartozó (hatóság, hivatal, intézet) szervek a 45,630—1946. N. M. sz. alatt (megjelent a Magyar Közlöny 242. számában) kiadott rendelettel szabályozott adatszolgáltatási kötelezettségüknek csak nagy kesedelemmel és szörványosan tesznek eleget. Az átirat hangsúlyozottan rámutat arra, hogy az adatbeszolgáltatási kötelezettségeiknek legnagyobb részét a Nem Állami Tanszemélyzet iskolafenntartói nem tették eleget.

Fel kell hívnom az Egyházi Főhatóságok és valamennyi nemállami iskola fenntartójának figyelmét arra, hogy a népjóléti miniszter úr az OTBA-szolgáltatásra jogosultakat a 73,100—1947. N. M. sz. rendelettel szabályozott gyógyszerellátásban csak az esetben részesítheti, illetőleg a gyógyszerek kiszolgáltatásának ellenőrzésére szolgáló ú. n. „Gyógyszerellenőrzési lap“-okkal csak abban az esetben láthatja el, ha az igényjogosultak nyilvántartása céljából szükséges összes adatok az OTBA központi Számvevőségének rendelkezésére állanak.

Annak elhárítása érdekében, nehogy az OTBA igényjogosultakat az iskolafenntartók halogató ügykezelése és mulasztásai miatt károsodás érje, felkérem az Egyházi

Főhatóságot, szíveskedjék utasítani az alárendelt iskolafenntartókat, amennyiben az említett rendeletben hivatkozott nyilvántartási lapokat és összeírású jegyzékeket az OTBA központi Számvevőségéhez ezideig nem küldötték volna meg, adatszolgáltatási kötelezettségeiknek azok beküldésével a legsürgősebben tegyenek eleget.

Az esetleges mulasztásból eredő, az OTBA igényjogosultakat ért károkért az anyagi felelősséget a mulasztó iskolafenntartónak kell viselnie.“

II.

„A népjóléti miniszter a 45,630—1946. N. M. sz. rendelettel (Magyar Közlöny 242. sz.) szabályozott tagszámlálás keretében kiállítani szükséges nyilvántartási lapok és összeírású jegyzékek megküldését ismételten szorgalmazza.

Megállapítást nyert, hogy a rendelkezésem és felügyeletem alá tartozó iskolák adatszolgáltatási kötelezettségüknek csak nagy kesedelemmel és hiányosan tesznek eleget.

Az OTBA-szolgáltatásra jogosultak a 73,100—1947. N. M. sz. rendelettel szabályozott gyógyszerellátásban csak abban az esetben részesülhetnek, illetőleg a gyógyszerek kiszolgáltatásának ellenőrzésére szolgáló ú. n. „Gyógyszerellenőrzési lap“-okkal csak abban az esetben láttatnak el, ha az igényjogosultak nyilvántartása céljából szükséges összes adatok az OTBA központi Számvevőségének rendelkezésére állanak.

Hívja fel főigazgató úr a tankerületben levő rendelkezésem és felügyeletem alatt álló gimnáziumok, tanító(nő)képzőintézetek és óvónőképzőintézetek igazgatóit, hogy ha az említett rendeletekben hivatkozott nyilvántartási lapokat és összeírású jegyzékeket az OTBA központi Számvevőségéhez (Budapest, VIII., Trefort-utca 3) még nem küldötték meg, azoknak azonnali megküldése iránt haladéktalanul intézkedjenek.“

1636—1947. szám.

TÁRGY: Közlekedési szabályok oktatása.

A közép- és középfokú iskolák igazgatóságaihoz és iskolaszéki elnök urakhoz.

A vallás- és közoktatásügyi miniszter úr 61,620—1947. III. sz. a. valamennyi tankerületi főigazgató és tanfelügyelőhöz a következő rendeletet intézte:

„Tekintettel a hazai gépjárműforgalom fejlődésére, valamint az ezzel kapcsolatban egyre gyakoribbá váló közlekedési balesetekre, feltétlenül szükséges, hogy a tanulóifjúság a közlekedési szabályokról alapos, az eddiginél rendszeresebb tájékoztatásban részesüljön.

Ezzel kapcsolatban nyomtatékosan felhívom főigazgató (tanfelügyelő) úr figyelmét a 6647—1936. Eln. számú vallás- és közoktatásügyi miniszteri rendeletre (megjelent a Hivatalos Közlöny 1937. évfolyamában 26. lap), mely a korábbi ilyen irányú rendelkezések kiegészítéseként valamennyi nép-, közép- és középfokú iskola számára kötelezően előírja, hogy az illető iskola minden osztályában minden hónap első testnevelési óráján a tanulóifjúság gyakorlati bemutatások kapcsán oktattassék ki a veszélytelen közlekedés szabályaira.

Kívánatosnak tartom továbbá, hogy ezenkívül a szabad beszélgetés, illetőleg a mindennapi kérdések óráján, úgy az általános, mint a középiskolában fél-évenként legalább egy ízben — a testnevelési órákon szerzett ismeretek összefoglalása és alkalmazásaként — tárgyalassék a szabályszerű közlekedés kérdése, lehetőleg az előfordult esetekhez

kapcsolódva, azonban mindenkor a szemléltetés és a cselekedtetés eszközeinek felhasználásával.“

Felhívom az igazgató és iskolaszéki elnök urakat, hogy a vezetésük alatt álló iskolákban a szükséges intézkedéseket mielőbb tegyék meg és a miniszteri rendeletben foglaltakhoz alkalmazkodjanak.

1637—1947. szám.

TÁRGY: Vakokat Gyámolító Országos Egyesület támogatása.

Valamennyi tanintézet igazgatóságához.

A Vakokat Gyámolító Országos Egyesület azt a nemes célt tűzte ki maga elé, hogy vak embertársain munkaalkalmak teremtésével segítsen.

A vakok között igen sokan a háború áldozatai. Ezeket, valamint a többi, önhibájukon kívül csak bizonyos munkára alkalmas vak embertársunkon segíteni elsőrendű szociális és nemzeti kötelesség.

A Vakokat Gyámolító Országos Egyesület munkatermeteket létesített és ezekben a vakok jóminőségű keféket, seprűket, kosarakat, papírkosarakat és egyéb háziipari készítményeket gyártanak.

Felhívom valamennyi iskolánk igazgatóját, hogy a jelzett háziipari készítményekkel kapcsolatos megrendeléseikkel lehetőleg a Vakokat Gyámolító Országos Egyesületet (Budapest, XIV., Hermina-út 7. sz.) támogassák.

1654—1947. szám.

TÁRGY: I. és II. lelkészi házi írásbeli dolgozatok beadási határideje.

A nagytiszteletű esperes uraknak.

Tudomásul és az érdekeltekkel leendő közlés céljából tudatom, hogy az I. és II. lelkészképesítő házi írásbeli dolgozatokat folyó évi augusztus hó 1-ig Dr. Czeglédy Sándor lelkészképzőintézeti igazgató (Debrecen, Egyetem), illetve Dr. Ferenczy Károly egyházkerületi lelkészi főjegyző (Debrecen, Széchenyi-u. 4) úrhoz kell beküldeni.

Már most megjegyzem, hogy azok, akik e terminusig dolgozataikat be nem adják, a szeptemberi lelkészi vizsgára nem jöhetnek. A dolgozat beadásának határideje semmiképpen ki nem toltató későbbi dátumig, ilyen irányú esetleges kérelmet hivatalom el sem fogad.

1693—1947. szám.

TÁRGY: Gyermekegynevelés.

A nagytiszteletű lelképásztor urakhoz.

Az Országos Református Szeretetszövetség a múltban évenként visszatérő rendszeres feladatának tekintette az arra rászoruló szegény, vézna, rosszul táplált és rosszul fejlett gyermekek nyaraltatását. Ez az akció néhány év óta szünetel, de most — Isten segítségével — újra megindul.

Az Országos Református Szeretetszövetség (Budapest, XIV., Abonyi-u. 21) erről szóló körlevelét 60 vidéki gyülekezet lelképásztorának megküldte.

A Szeretetszövetség tervezett akciójára a lelképásztor urak figyelmét felhívom azzal, hogy minden további felvilágosítás és teendőről való tájékoztatás céljából közvetlenül az Országos Szeretetszövetséghez szíveskedjenek fordulni.

Debrecen, 1947 június 9.

Révész Imre
püspök.